

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 025012 21 Uvp
Banjaluka, 29.06.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Edine Čupeljić, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Merside Bjelobrck, kao članova vijeća, uz učešće Maje Savić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi J. L. iz B., koju zastupa punomoćnik V. L., advokat iz B., (u daljem tekstu: tužiteljica), protiv akta broj ... od 12.06.2019. godine, tuženog Ministarstva..., u predmetu uklanjanja privremenog objekta, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 025012 19 U od 22.10.2020. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 29.06.2022. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužiteljice za nadoknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stavom 1. izreke) odbijena je tužba podnesena protiv uvodno označenog osporenog akta, kojim je odbijena žalba tužiteljice izjavljena protiv rješenja Odjeljenja za prostorno uređenje, Grada B. broj ...od 05.07.2017. godine. Tim prvostepenim rješenjem određuje se uklanjanje privremenog objekta - bašte ugostiteljskog objekta zatvorenog tipa, koji se nalazi u B., Ulica K. M. ..., na zemljištu označenom kao k.č. broj 1648/2 i 1648/8 k.o. B. (novi premjer), a što odgovara k.č. broj 2431/19 i 2431/33 k.o. B. (stari premjer) i nalaže tužiteljici da u roku od 15 dana od dana prijema rješenja ukloni predmetni objekat i dovede zemljište u prvobitno stanje, uz upozorenje da će se ukoliko imenovana ne ukloni objekat u predviđenom roku, uklanjanje istog izvesti po nalogu organa, angažovanjem ovlaštene organizacije o trošku tužiteljice. Stavom 2. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužiteljice za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe se obrazlaže razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je ostavio na snazi rješenje prvostepenog organa od 05.07.2017. godine, jer je za svoju odluku dao valjane razloge zasnovane na pravilnoj primjeni materijalnog prava, konkretno odredaba člana 65. stav 6. i 7. Zakona o uređenju prostora i građenju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 40/13, 106/15, 3/16 i 84/19 - u daljem tekstu: Zakon). Sud je naveo da nije sporno da tužiteljica ima građevinsku dozvolu izdatu 16.08.2016. godine za postavljanje bašte ugostiteljskog objekta zatvorenog tipa privremenog karaktera, na zemljištu označenom kao k.č. broj 1648/2 i 1648/8 k.o. B. (novi premjer), što odgovara k.č. broj 2431/19 i 2431/33 k.o. B. (stari premjer) sa rokom važenja do 06.05.2018. godine, ali je ocijenio zakonitim postupanje prvostepenog organa koji je rješenjem od 05.07.2017. godine odredio uklanjanje tog objekta prije isteka roka privremenosti, jer ga je J. I. d.o.o. B. zahtjevom podnesenim 24.03.2017. godine obavijestio da je zajedno sa O. š. I. K. B. dana 22.07.2016. godine dobio lokacijske uslove, a potom

15.02.2017. godine i građevinsku dozvolu, za izgradnju kolektivnog stambeno-poslovnog objekta površine 2191,21 m² na tom zemljištu vlasništvo investitora, sa čim se shodno odredbi člana 65. stav 6. Zakona smatra da je ovo zemljište privedeno trajnoj namjeni. Sud je zaključio da prednja okolnost prvostepenom organu daje ovlaštenje da tužiteljicu prozove da privremeni objekat sama ukloni, kako je i učinio rješenjem od 05.07.2017. godine, uz upozorenje da će u slučaju da ona tu obavezu ne izvrši, privremeni objekat biti uklonjen od strane ovlaštene organizacije o trošku tužiteljice, shodno odredbi člana 65. stav 7. Zakona. Odbijen je navod tužiteljice da je ona ovakvim postupanjem organa dovedena u zabludu, obzirom da je u rješenju od 16.08.2016. godine tačkom III dispozitiva jasno navedeno da ona ima obavezu da objekat ukloni po isteku roka utvrđenog tačkom II (to je 06.05.2018. godine), odnosno kod privođenja zemljišta trajnoj namjeni ukoliko do toga dođe prije isteka pomenutog roka, kako se ovdje desilo. Konačno, sud je ocijenio neosnovanim i navod tužiteljice da se u ovom slučaju zemljište privodi namjeni izdavanjem građevinske dozvole (a u toku je ponavljanje upravnog postupka izdavanja građevinske dozvole), uz stav da je to tumačenje pogrešno, jer je suprotno odredbi člana 65. stav 6. Zakona koju je u nastavku citirao, zaključujući da se kod izgradnje objekata čija je površina veća od 400 m², kakav je objekat pomenutih investitora, zemljište smatra privedenim trajnoj namjeni izdavanjem lokacijskih uslova.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužiteljica pobija zakonitost iste zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu ukratko interpretira stav suda i navodi da činjenicu površine kolektivnog stambeno-poslovnog objekta koji se treba graditi na predmetnom zemljištu nije utvrdio tuženi, a ni prvostepeni organ, pa konstatacija suda da se radi o površini od 2191,21 m² „ne može ispraviti nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u upravnom postupku“. Ukazuje da je njoj dana 16.08.2016. godine izdata građevinska dozvola za postavljanje bašte za ugostiteljski objekat zatvorenog tipa sa rokom važenja do 06.05.2018. godine i da je već u momentu izdavanja te dozvole, prvostepeni organ imao saznanje da je investitorima J. I. d.o.o. B. i OŠ I. G. K. B. dana 22.07.2016. godine izdao lokacijske uslove (24 dana ranije), što znači da je ovakvim nesavjesnim postupanjem organa tužiteljica svjesno izložena materijalnim troškovima koje je imala prilikom postavljanja bašte, jer da ju je organ odmah obavijestio da je izdao lokacijske uslove pomenutim investitorima, tužiteljica baštu ne bi ni postavljala, a sa čim bi se izbjegli materijalni troškovi nastali prilikom uklanjanja iste. Pored toga dodaje da su tuženi i sud izgubili iz vida okolnost da građevinska dozvola broj ... od 15.02.2017. godine „još uvijek nije zakonita i pravosnažna“, jer je prvostepeni organ odlučio da postupak izdavanja iste ponovi zbog neučestvovanja tužiteljice i drugih lica, pri čemu napominje da nije učestvovala ni u postupku izdavanja lokacijskih uslova, što znači da predmetno zemljište još nije privedeno namjeni, niti se može zaključiti hoće li i kada nadležni organ u ponovljenom postupku eventualno donijeti novu građevinsku dozvolu. Zbog svega predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, ili da se ista ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje, a postavila je i zahtjev za nadoknadu troškova ovog postupka koji se odnose na sastav zahtjeva od strane advokata u iznosu od 877,50 KM, sa troškovima sudske takse na zahtjev.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da je isti razmotrio i da ostaje kod razloga iznesenih u obrazloženju osporenog akta, konačno predlažući da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresovano lice, J. I. d.o.o. B., putem punomoćnika Lj. D. advokata iz B. je dostavio odgovor na zahtjev u kome navodi da je isti neosnovan, a pobijana presuda zakonita i valjano obrazložena. Predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovore na zahtjev, pobijanu presudu te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tuženog od 12.06.2019. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koji nisu dovedeni u sumnju navodima zahtjeva.

Ispravno sud tumači odredbe člana 65. stav 6. i 7. Zakona, koje prvostepenom organu daju ovlaštenje da naloži uklanjanje objekta privremenog karaktera i prije isteka roka trajanja privremene namjene koji se određuje shodno stavu 5. iste odredbe, ukoliko se prije isteka tog roka zemljište privede trajnoj namjeni, što je u konkretnom slučaju momenat izdavanja lokacijskih uslova pomenutim investitorima na dan 22.07.2016. godine.

Ovo proizilazi iz odredbe člana 65. stav 6. Zakona koja propisuje da ukoliko zbog privođenja zemljišta trajnoj namjeni nastane potreba da se privremeni objekat ukloni prije isteka roka iz stava 5. ovog člana, organ nadležan za izdavanje lokacijskih uslova za izvođenje radova u vezi sa privođenjem lokacije trajnoj namjeni dužan je da, nakon izdavanja lokacijskih uslova za trajni objekat, odnosno nakon izdavanja građevinske dozvole za individualne stambene i individualne stambeno-poslovne objekte čija je bruto građevinska površina manja od 400 m², osim za složene objekte u smislu ovog zakona, koji se grade na području za koje je donesen sprovedbeni dokument prostornog uređenja, ili na van urbanom području, odmah obavijesti investitora privremenog objekta o potrebi i roku njegovog uklanjanja. U tom je pravcu netačna tvrdnja tužiteljice da se prvostepeni organ i tuženi nisu izjasnili o površini objekta koji se treba graditi na predmetnom zemljištu, jer ista nesporno iznosi 2191,21 m², što proizilazi iz građevinske dozvole broj ... od 15.02.2017. godine koja se zatiče u spisu, a što je osnovano konstatovao nižestepeni sud.

Navod tužiteljice da ju je prvostepeni organ izdavanjem građevinske dozvole za privremeni objekat doveo u zabludu i izložio nepotrebnim troškovima, ne može biti uvažen, jer je u građevinskoj dozvoli od 16.08.2016. godine tačkom III dispozitiva jasno naznačeno da je tužiteljica dužna privremeni objekat ukloniti po isteku roka iz stava II dispozitiva (to je 06.05.2018. godine), odnosno kod privođenja zemljišta konačnoj namjeni ukoliko do toga dođe prije isteka pomenutog roka, kako se ovdje desilo, a sa kojom mogućnošću je tužiteljica dakle bila upoznata i na istu je svjesno pristala.

S obzirom na okolnost da se u konkretnom slučaju predmetno zemljište vlasništvo investitora smatra privedenim trajnoj namjeni izdavanjem lokacijskih uslova, bez uticaja je navod tužiteljice da je kod nadležnog organa u toku ponavljanje upravnog postupka izdavanja građevinske dozvole okončanog rješenjem od 15.02.2017. godine, jer je to postupak po vanrednom pravnom sredstvu čije pokretanje, samo po sebi, ne derogira značaj izdate građevinske dozvole, odnosno lokacijskih uslova koji su na pravnoj snazi u vrijeme odlučivanja organa uprave, što je sve ispravno zaključio tuženi, a podržao nižestepeni sud.

Kod ovakvog stanja stvari, proizilazi da pobijana presuda nije zahvaćena povredama iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužiteljice odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Odluka o troškovima postupka iz stava 2. izreke ove presude se zasniva na odredbi člana 49a. stav 1. ZUS, s obzirom da je zahtjev tužiteljice odbijen, pa proizilazi da ona nije uspjela u ovom postupku, zbog čega joj ne pripada pravo na nadoknadu troškova istog.

Zapisničar
Maja Savić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić